

CSEH KÁROLY

Időjelek

Őrült tél lesz, süvítik
 a házak felé húzó, fekete angyalrajok:
 felcsillagzott az aranyeső bokra december elején.
 Rajzolj köré sarkköröket leendő szánkónyomokból, süvítik;
 rajzolj, míg meg nem dermed ujjad, képzeleted: jégkunyhóba zárt
 égboltot láthatsz majd a fagy jóskristályában, Látnok;
 s hóesés nádszállai közt lapulókat is, akiknek arca
 még nem kivehető, csak kígyósziszegésszerű zajjal
 adnak jeleket. Hallgatózz is, Látnok,
 még van időd, míg van időd
 eltűnődni a félhomályban
 begyűjtés és
 begyűjtés
 között.

1991. december 2.

Fehér nesz

K-nak

Felriadtál. A zizegő, fehér nesz,
 mintha jövőendő havak angyalszárnya,
 arcul legyintett a szűrt, gyenge fényben;
 és tekinteted megint rezgőnyárfa.

Mert virraszt egyre rezzenéidben
 a testetlenül kísértő félelem –;
 homlokodon most a fény is kietlen:
 elhúzó madárnak álmodtad kezem.

A közellét álmai

I.

*Szélfújta domboldal
sejlik át a fehérségen
Föld-ráncai közt a barnálló fa
ismerős valahonnan*

II.

*Téli ágai közé gyerek kúszik
s meghallja a leendő lombban szólaló rigót
mely füttyével időtlen suttogásra
válaszol*

III.

*Nem törölheti le többé
Isten kottajelét
a hó*

Tízezer magasából

– repülőút, 1988.

*Nem vakít el a mítosz nélküli kétség:
úszó jégcsapjában dideregve is
égboltnyivá tágul szemem – és látom
megcsillanni tízezer méter magasából
a lenti felhők zúzos bokrai közt
megduzzadt patakot melynek árján
március ezüstlő nyílhegyét követve
felsiklik hozzám álmodón
egy gyerek istenült tekintete*